

KONEC JEJICH VLÁDĚ, PŘÁTELÉ

Škola pro nejlepší z nejlepších. Musíte být potomek monarchy, vlivného politika či být génus plně oddaný režimu, aby se vaše jméno vůbec dostalo na seznam uchazečů. Potom vás čeká řada testů a prověrka lepší než má několik největších tajných vládních agentur v zemi. Proč? Protože mladí lidé se dají ovlivnit. Jakkoli inteligentní jste, pocházíte z jakýchkoli poměrů – je to jedno. V den, kdy se stanete studentem Mendelova gymnázia, můžete dát sbohem vaší svobodě.

A přesto neexistuje moc lidí, kteří by nechtěli nic jiného než se na tuto školu dostat. Jen málo lidí se nechce dostat na vrcholek pyramidy. A i ti mají smůlu. Protože mít normální, svobodně myslící mozek neznamená nic. Je vám to skutečně k ničemu. Zjistí to a jste mrtví.

Takže v čem je problém? V nás, přátelé. My jim otevřeli vrátka, objali na přivítanou a ještě je pozvali, aby zůstali i na večeři.

A i když vím, že je konec, že jakýkoli odpor je zbytečný, já říkám: „Konec jejich vládě, přátelé. Nakopejme jim zadky.“

Já jsem tak mrtvá.

...

Celé naše časové pásmo se budí přesně v sedm hodin ráno. Otázka „proč tomu tak je“ je zbytečná. A smrtící. Protože první pravidlo jakékoli diktatury je: „Neklást otázky“. A tak jsem po všech možných ranních procedurách vyrazila do školy.

Už jen to, že dýchám, chodím a nebo myslím (hlavně to, přátelé, hlavně to; protože myšlení je jednoho dne svrhne, pamatujte na má slova), je zločin. Paradoxem je, že jediný důvod, proč právě dýchám a chodím (myšlení mi, ani jinému obyvateli tohoto státu, povoleno nikdy nebylo; a jak dnes každý ví, je to nejvyšší zločin – takový, za který dostanete kulku do hlavy dřív, než se stihnete naposledy pomodlit) je právě, že jsem spáchala zločin. Jiný zločin, to ano, ale horší. O dost horší.

Ted' si o mně každý myslí, že nemiluji nikoho jiného než našeho „Pána“. Alespoň jsem si to myslela do té chvíle, než jsem si sedla na své místo a hned nato někdo poklepal

prstem na mé rameno. Důvod, proč mě něco takového překvapilo, je prostý: jedno z nepsaných pravidel každého obyvatele dnešního světa je „nemluv s nikým, komu nevěříš“. Mé pravidlo je trochu bezpečnější: „nikdy s nikým nemluv, pokud ti nehrozí kulka, a i tehdy si rozmysli, jestli ta kulka není přeci jen lepší“. Takže už prostý fakt, že někdo se mnou chce navázat (jakkoli krátký, tím jsem si jistá, o to se postarám) rozhovor, mi není milý.

I přesto jsem se otočila. Přeci jenom, ten „někdo“ na mně mohl mířit hlavní pistolí. Pohlédla jsem na kluka mého věku. Vůbec jsem jej neznala, i když to nemuselo nic znamenat.

„Ano?“ zeptala jsem se. Tu pistoli přece jen neměl.

„Ty jsi ... no, víš kdo, ne?“ řekl a zatvářil se hloupě. Nebo alespoň mi to tak připadalo, protože nikdo, kdo právě řekl něco takového, se nemohl tvářit chytře.

„Ano, máš pravdu, jsem přesně ta, která si myslím, že jsem. Díky za rozhovor,“ otočila jsem se nazpět. Obvykle nebývám tak, jak jen to říct hezky, „odvážná“, když přijde na mé názory a jejich projevování. A ano, už jen to, co jsem řekla, byl názor. Věta totiž obsahovala víc než jen podmět a přísudek. Nic víc není přípustné, když se tomu můžeš vyhnout.

Ten „někdo“ však byl urputně vytrvalý a nedal mi pokoj.

„Ta hackerka,“ řekl za mými zády dostatečně hlasitě, aby to dle mého názoru mohla slyšet celá třída. A tato dvě magická slova mi doslova zastavila srdce. Pomalu, tak, že už to ani víc nešlo, jsem se otočila.

„Co-že?“ řekla jsem velmi, velmi tiše a artikulovala jsem velmi, velmi zřetelně. Z důvodů mi neznámých jsem tušila, že toto je ta chvíle v životě, kdy jedna chyba znamená konec. Jak pravdivé klišé. Protože jediný důvod, proč právě dýchám, je, že když jsem naposled použila internet, mí blízcí dostali kulku. No a poté jsem se dostala do kategorie tři – génius plně oddaný režimu.

...

On a jeho přátelé byli jedni z těch, kteří bez toho, aniž by přemýšleli o tom, co chtějí vlastně udělat, chtěli začít revoluci. Blázni. Mnoho se snažilo před nimi, i desetiletí zpátky. Teď hníjí na hřbitovech, pokud z nich zbylo něco k pohřbení.

Jejich plán byl v celku jednoduchý. Zahrnoval naši školu, vydírání, štěstí a mé neuvěřitelné schopnosti. Vlastně jen mé neuvěřitelné schopnosti. Lidé se totiž stále nenaučili, že cokoli na internetu napíšete, vyhledáte, uložíte, nedejbože z něj stáhnete, už nejde vrátit. Internet je velká skládka s nekonečnou pamětí a nekonečnou historií, kde „delete“ neznamena to, co by jste od něj očekávali. Jediný důvod, proč Internet stále existuje, stejně jako desítky sociálních sítí, je prostý – větrní jej používají k oslavě diktatury a ti vzpurní jej nestihnou používat moc dlouho.

I přesto pro lidi, jako jsem já, se Internet k malé vzpouře doopravdy hodí. Vládu totiž nezajímá, kdo s kým co má, kdo si co koupil, kde kdo bude atd., pokud je to nijak neohroží. A že materiálu na vydírání jsem našla požehnaně. Teď se jen rozhodnout, jestli si chci s touhle tikající bombou hrát, a doufat, že to nebudu já, komu vybuchne do obličeje.

Stačí mi jenom dýchat tento vzduch a chodit na planetě Zemi do konce mých dnů, nebo chci i myslet, chci žít?

Nenávidím to. Nenávidím je. Nenávidím, že zabíjejí ty, kdo jsou chytřejší, a otročí ty, kteří nejsou. Nenávidím, že vyhrávají. Nenávidím, že používají naši svobodu a přetváří ji v útlak. Nenávidím.

Konec jejich vládě, přátelé. I když to bude to poslední, co na této planetě udělám. A kdyby to bylo to poslední. Přeci jen, neztrácejme naději. Jen tu ne.

Konec jejich vládě, přátelé. Protože nikdo jiný to neudělá. A když ne já, tak kdo? A když ne my, tak kdo?

Konec jejich vládě, přátelé.